

Sygn. akt II Ka 37/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jana Babiaka prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2020 roku

sprawy **P. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 8 listopada 2019 roku sygn. akt II K 205/19

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasadza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 20 zł za postępowanie odwoławcze oraz wymierza mu opłatę w kwocie 130 zł za to postępowanie.

Anna Klimas

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 37/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 8 listopada 2019r., sygn. akt II K 205/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj.:</p> <p>a) Art. 7 kpk w Zw. z art. 4 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, a w wyniku naruszenia przez Sąd zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadków D. W. i P. D. (1) i w konsekwencji ustalenie stanu faktycznego sprawy wyłącznie w oparciu o zeznania tych świadków, pomimo, iż są one nielogiczne, niespójne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i w konsekwencji błędnej oceny tych zeznań jako wiarygodnych, uznanie za niewiarygodne spójnych i logicznych wyjaśnień oskarżonego,</p> <p>b) Art. 5 § 2 kpk w wyniku naruszenia zasady „in dubio pro reo” poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk , podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika iż to nie oskarżony kierował pojazdem w chwili zdarzenia, stąd nie można przypisać mu sprawstwa zarzucanego czynu ,</p> <p>3. Z ostrożności procesowej (w przypadku podzielenia przez Sąd II instancji ustaleń Sądu I</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>instancji odnośnie winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów) zarzucono także:</p> <ul style="list-style-type: none"> - błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że uzasadnione jest orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że Sąd winien był ograniczyć przedmiotowy zakaz do rodzaju pojazdu jakim poruszał się oskarżony w chwili czynu, - rażącą niewspółmierność orzeczonej kary i środka karnego w stosunku do winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu oraz zachowania oskarżonego przed popełnieniem zarzucanego mu przestępstwa w stosunku do kwestii związanych z celami prewencji generalnej i indywidualnej, poprzez wymierzenie oskarżonemu zbyt surowej kary w szczególności w zakresie długości i zakresu orzeczonego środka karnego oraz wysokości świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, bez uwzględnienia aktualnej sytuacji życiowej, majątkowej i zdrowotnej oskarżonego. 	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych</p>		

w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.

W wywiedzionej apelacji skarżący obrońca próbuje dać prymat wyjaśnieniom oskarżonego a negować zeznania złożone przez świadków niniejszej sprawy. Prób tych jednak nie można uznać za skuteczne. O ile faktycznie zeznania świadków D. W. i P. D. (2) stoją w zupełnej opozycji do wyjaśnień oskarżonego o tyle to właśnie zeznania ww. świadków Sąd I instancji uznał słusznie za wiarygodne i stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Nie ma wątpliwości, iż to oskarżony kierował pojazdem w chwili zdarzenia. Świadców ww. poruszali się w bliskiej odległości od samochodu oskarżonego, ponadto w pewnym momencie zrównali się z samochodem oskarżonego i jechali równolegle z nim i bez cienia wątpliwości widzieli, że kierowcą pojazdu jest mężczyzna w wieku około 40 lat, bez okularów. Mało tego – oskarżony przecież nawiązał kontakt wzrokowy z funkcjonariuszami policji. Zatem nawet uwzględniając okoliczności podnoszone przez obronę tj. zimową porę nocną to bez wątpienia funkcjonariusze policji

mogli zaobserwować kierowcę samochodu. Podkreślić również należy, iż D. W. zatrzymał radiowóz z lewej strony, w taki sposób, że jego przednia część znajdowała się na wysokości środkowej części samochodu oskarżonego oraz, że P. D. (2) zwrócił uwagę na szamotaninę wewnątrz tego pojazdu.

Zatem wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy – zeznania świadków funkcjonariuszy policji, pozwalają na jednoznaczne i bezkrytyczne uznanie oskarżonego winnym zarzucanego czynu z art. 178a § 1 k.

Natomiast odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary to wskazać należy, iż pojęcie to wskazane w art. 438 pkt. 4 kpk w związku z jego ocennością było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wielu orzeczeniach. W wyroku z dnia 11 kwietnia 1985r. (V KRN 178/85, OSNKW z 1995r. Nr 7-8, poz. 60) Sąd Najwyższy podkreślił, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Jednocześnie w innym wyroku tego Sądu z dnia 2 lutego 1995r. (II KRN 198/94 – OSNPP z 1995r. , z.6, poz.18) wskazano przy rozważaniach odnośnie rażącej niewspółmierności kary, iż nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać

można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

W świetle tak ukształtowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy nie można mieć zastrzeżeń do rozstrzygnięć Sądu Rejonowego o karze wymierzonej oskarżonemu i środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów oraz wysokości świadczenia pieniężnego. Sąd I instancji należycie przy tym uzasadnił, dlaczego wymierzył mu za przypisany występki taką a nie inną karę grzywny, a także orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, zaś z przedstawioną w tym zakresie argumentacją należy w pełni się zgodzić.

W niniejszej sprawie słusznie Sąd meriti zwrócił uwagę na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz fakt, że w momencie zatrzymania P. G. znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, a także okoliczność, iż poruszał się po drodze publicznej stwarzając potencjalnie bardzo duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

Z drugiej strony Sąd Rejonowy nie pominął występujących w sprawie okoliczności łagodzących, w szczególności dotychczasową niekaralność oskarżonego.

Jednak wbrew twierdzeniom obrońcy wszystkie wyżej przedstawione okoliczności nie mogły mieć przeważającego znaczenia w sprawie, a już zwłaszcza powodować znacznego złagodzenia kary i środków karnych.

Ponadto Sąd meriti był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych a okres 4 lat jawi się jako słuszny.

W istocie, zdaniem Sądu odwoławczego, biorąc pod uwagę bliski minimalnemu wymiar tego środka - 4 lata - to wydane wobec P. G. rozstrzygnięcie jawi się jako właściwe, a wręcz łagodne. Ponadto słusznie Sąd I instancji uznał, iż oskarżonego z ruchu drogowego należy wyeliminować na ten okres w ogóle – orzekając o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Także pozostałe rozstrzygnięcia zasługują na aprobatę. Orzeczony wymiar świadczenia pieniężnego również został określony na poziomie niemalże minimalnym a Sąd I instancji prawidłowo ocenił możliwości finansowe i zarobkowe oskarżonego.

Wobec powyższego zarzuty skarżącego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji skarżącego, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia.</p>	
---	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wina i sprawstwo oskarżonego a także wymierzona kora i środki karne</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sprawstwo oskarżonego i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przypisanego mu czynu. Nie budzi również wątpliwości wymierzona kara oraz środki karne.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zwięźle o powodach zmiany	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k., w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, wobec nieuwzględnienia apelacji, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierzył oskarżonemu za postępowanie odwoławcze opłatę w kwocie 130 złotych.

7. PODPIS
Anna Klimas

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i sprawstwo oskarżonego, kara i środki karne	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana